

Arrest

nr. 293 330 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op [...] februari 1981 in de stad Mohammedia in het district Ben Arous. U bent Tunesisch staatsburger en u bent moslim.

Op 17- à 18-jarige leeftijd, in 2000 of 2001, verliet u Tunesië omwille van de werkloosheid. U ging naar Turkije, waar u verschillende pogingen ondernam om naar Griekenland te gaan. U werd 40 dagen opgesloten in Turkije en u keerde vervolgens terug naar uw huis in Tunesië. U werd er toen veroordeeld omwille van drugsgebruik en u werd gedurende een halfjaar vastgehouden. U kreeg toen ook problemen met uw broer K.. Uw broer K. is lid van Dawa'a wa Tabligh, een streng religieuze groepering. Hij was het niet eens met uw alcohol- en druggebruik en eiste van u een meer vrome levensstijl.

Eind 2003 werd u opgepakt door de politie omdat zij op zoek waren naar uw broer. U werd gedurende vier à vijf dagen gemarteld en u kreeg een harde klap op uw oor waardoor u nog steeds last hebt van gehoorproblemen. Na uw vrijlating bleef u nog acht à negen maanden in Tunesië. Na de dood van uw vader verkocht uw broer het ouderlijk huis en u kwam op straat terecht. U deed toen allerlei klusjes om uw alcohol- en drugverslaving te bekostigen. Nadien vertrok u naar Italië, waar u in 2006 aankwam. U kreeg er tijdelijke verblijfsdocumenten, die tot 2019 geldig waren, en u huwde er met een Italiaanse vrouw op 3 december 2011. U reisde twee keer naar Duitsland waarbij u België bezocht. De tweede keer dat u België bezocht, in 2011, raakte u betrokken bij een auto-ongeval. U hebt nog steeds last van medische problemen als gevolg van dit ongeval. In 2011 of 2012 werd u in Italië veroordeeld tot een celstraf van 2 jaar omwille van drugs. U werd ongeveer anderhalf jaar vastgehouden. In 2013 werd u zeven maanden vastgehouden in Italië omdat u ruzie had gemaakt met de Italiaanse politie. In Italië kreeg u een relatie met een transgender vrouw. Uw vrouw kwam erachter en u kreeg ruzie met haar. U bent inmiddels gescheiden. In december 2014 werd u in Tunesië bij verstek veroordeeld omwille van drugsbezit. U kreeg een celstraf van zeven jaar. In 2015 verliet u Italië. U reisde vervolgens naar Zwitserland, waar u ongeveer negen maanden verbleef. Nadien ging u naar Oostenrijk, waar u ongeveer eerste werd er een jaar verbleef. Vervolgens reisde u naar België. U verbleef er ongeveer een jaar en reisde daarna naar Nederland omdat er daar werk was. U bleef acht à tien maanden in Nederland, waar u gevraagd werd om terug te keren naar Italië. Ergens in 2018 kwam u aan in België. U werd in de jaren 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022 en 2023 meerdere keren aangehouden en veroordeeld door de Belgische autoriteiten wegens diefstal, illegaal verblijf, bendevoering, het toebrengen van slagen en verwondingen en drugsgebruik. U verkreeg verschillende bevelen om het land te verlaten. Op 11 januari 2019 werd u een inreisverbod voor het volledige Schengengebied voor duur van acht jaar betekend. Dit werd op 17 augustus 2022 vervangen door een inreisverbod voor het volledige Schengengebied voor de duur van 10 jaar. Op 12 april 2023 werd u overgebracht naar een gesloten centrum. Uw repatriëring was voorzien op 6 mei 2023 maar werd uitgesteld omdat u op 9 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Twintig dagen voor uw persoonlijk onderhoud met het CGVS begon u een relatie met een man die net als u in het gesloten centrum verblijft.

Bij een terugkeer naar Tunesië vreest u vastgehouden te worden omwille van uw veroordeling en uw homoseksualiteit en vreest u uw broer die streng religieus is.

Ter staving van uw verzoek legt u een attest neer waaruit blijkt dat er een medisch dossier voor u geopend is d.d. 28 februari 2023 en dat u een afspraak met Dr. C. had op 14 februari 2023, een overzicht van de medicatie die u nam en neemt d.d. 21 april 2023 en een samenvatting van uw medisch dossier bij Dr. Y.M. d.d. 11 mei 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest neer waaruit blijkt dat er een medisch dossier voor u geopend is en dat u een afspraak met Dr. C. had, een overzicht van de medicatie die u nam en neemt en een samenvatting van uw medisch dossier bij Dr. Y.M.. Deze stukken volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Met betrekking tot het attest waarin vermeld wordt dat er een medisch dossier voor u geopend is en dat u een afspraak had met Dr. C. dient aangestipt dat in dit document op geen enkele manier wordt aangegeven dat uw medische problemen u zouden verhinderen om uw motieven tijdens een persoonlijk onderhoud naar behoren uiteen te zetten.

Hetzelfde moet worden geconcludeerd met betrekking tot de samenvatting van uw medisch dossier en het overzicht van de medicatie die u nam en neemt. Uit deze stukken kan niets worden afgeleid met betrekking tot uw situatie en/of uw mogelijkheden tot het hebben van een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal op 2 juni 2023. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd naar uw medische problemen, waarop u verklaart dat u het niet kan uitleggen en dat de betrokken ambtenaar beter het medisch attest kan doornemen (CGVS, p. 5). Gevraagd of uw medische problemen een invloed kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud, antwoordt u niet op de vraag en zegt u louter dat uw ziekte één van de redenen is voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 5). Later wordt u opnieuw gevraagd of uw medische problemen een invloed kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud, waarop u zegt dat de betrokken ambtenaar geduldig moet zijn, dat u soms boos kan zijn, dat

u niet veel controle hebt en dat u veel medicatie gebruikt (CGVS, p. 5). Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat u niet in staat was coherente verklaringen af te leggen. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u gevraagd of u, naast uw asielmotieven, nog andere problemen had waarop u negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd naar uw gezondheidstoestand, verklaarde u louter dat u een operatie nodig hebt aan uw rug omwille van uw auto-ongeval in 2011 (Verklaring DVZ, vraag 29). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle verklaringen kon afleggen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u alle vragen goed had begrepen, waar u bevestigend op antwoordde (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat maakte u geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend alsook het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggedrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigden dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u reeds meerdere jaren in België verbleef voor u een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 33). Uw eerste verblijf in België dateert van 2011 (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde u dat het niet de bedoeling was en dat u toen in Italië werkte (CGVS, p. 14). U verklaart dat u vier à vijf keer naar België bent gekomen en dat u sinds eind 2015 in België verbleef (CGVS, p. 14). U opnieuw gevraagd hoe het komt dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, verklaart u dat u in een Belgisch bedrijf werkte en dat uw werkgever u een arbeidscontract beloofde (CGVS, p. 15). Dat u in België werkte is bezwaarlijk een afdoende verklaring voor het gegeven dat u pas na meerdere jaren verblijf in België om internationale bescherming verzoekt. Op respectievelijk 6 januari 2017, 21 september 2017, 11 januari 2019, 22 april 2019 en op 18 december 2019 kreeg u bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten. U gaf hier nooit een gevolg aan en liet ook na uw verblijf in België op legale manier in orde te brengen of te regulariseren (zie administratief dossier). De door u aangemeten houding getuigt geenszins van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de criteria van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo spoedig mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient bij de bevoegde asielinstanties.

Voorts dient vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties verschillende keren trachtte te misleiden met betrekking tot uw identiteit. Zo staat u bij de Belgische autoriteiten gekend onder volgende aliasen: A.M., geboren op 1 februari 1981, Libisch staatsburger, F.M., geboren op [...] mei 1990, Syrisch staatsburger, F.M., geboren [...] mei 1990, Lybisch (sec.)staatsburger, A.M., geboren op [...] februari 1981, Tunesisch staatsburger en F.D., geboren op [...] mei 1995, Libisch staatsburger (zie administratief dossier). U verzocht om internationale bescherming in verschillende Europese landen. In Oostenrijk verzocht u twee keer om internationale bescherming: op 8 april 2016 en op 30 juli 2020. In het kader van uw verzoek d.d. 8 april 2016 verklaarde u Libisch staatsburger te zijn, de naam A.M. te dragen en geboren te zijn op [...] februari 1981. U werd teruggeleid naar Italië. Op 8 augustus 2016 verzocht u er een tweede maal om internationale bescherming.

Toen verklaarde u opnieuw Libisch staatsburger te zijn, F.D. te heten en geboren te zijn op [...] mei 1995. Uw verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard (zie administratief dossier). In Zwitserland verzocht u om internationale bescherming als A.M., Tunesisch staatsburger en geboren op [...] februari 1981. U werd

vervolgens op 10 februari 2016 teruggeleid naar Italië (zie administratief dossier). In Nederland verzocht u om internationale bescherming op 1 maart 2017 als F.M., Libisch staatsburger, geboren op [...] mei 1990. Uw verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard (zie administratief dossier).

In België verklaarde u op 11 augustus 2018, toen u tegengehouden werd door de politie, dat u de Marokkaanse nationaliteit had, geboren was op [...] juni 1986 en A.L. heette (zie administratief dossier). Op 11 juni 2020 verklaarde u dan weer dat u F.M. heette, Marokkaans staatsburger was en geboren was op [...] mei 1990 (zie administratief dossier). Dat u trachtte de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties te misleiden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, leeftijd en nationaliteit, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient vastgesteld dat er aan uw homoseksualiteit geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo is het opvallend dat u dit motief nergens vermeldde tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens uw talloze onderhouds bij de Belgische politie. Gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, zegt u dat dit de reden is dat u uit elkaar bent met uw vrouw (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u dit niet vermeldde tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, zegt u dat u geen tijd kreeg van de ambtenaar (CGVS, p. 14). Dit is een weinig afdoende verklaring gezien de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken u uitgebreid bevraagd heeft aangaande uw vluchtmotieven en nadien nog vroeg of er nog iets anders gebeurd was dat u nog niet had vermeld en of u nog andere problemen had, waarop u telkens negatief antwoordde (Verklaring DVZ, vraag 5). U verklaart dat u voor de eerste keer een homoseksuele relatie had in Italië, rond 2014 (CGVS, p. 14). Uw incoherente en oppervlakkige verklaringen wijzen er echter op dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke gezinssituatie. Zo verklaarde u op 25 december 2020 tegenover de Belgische politie dat uw vrouw en zoon reeds zeven jaar in België verblijven en dat u daarom in België zou blijven (zie administratief dossier). Op 17 augustus 2022 verklaarde u tegenover de Belgische politie dat u een achtjarige zoon had maar weigerde u info te geven over de geboortedatum en de naam van de moeder (zie administratief dossier). Daarenboven verklaarde u nog op 12 april 2023, slechts drie maanden voor het persoonlijk onderhoud met het CGVS, dat u een duurzame relatie had in België met iemand die Jasmine heet (zie administratief dossier). U verklaarde toen ook dat een zus van u in België woont, Sara, die geboren is op 11 maart 1996 (zie administratief dossier). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen met betrekking tot een vrouw en een kind in België, zegt u dat dit niet zo is, en dat u in België een relatie had met S.B., een Spaanse vrouw, waarmee u een zoon hebt, Y.. U bent een relatie met haar gestart om verblijfsdocumenten van haar te bekomen (CGVS, p. 14). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de moeder van uw zoon Y., L.B. heet (Verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zoon Y. geboren is op 3 juni 2019 in Madrid (Verklaring DVZ, vraag 17), wat opnieuw niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen hieromtrent. In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden gezin- en familiale situatie, noch aan de door uw voorgehouden seksuele geaardheid niet geloofwaardig weet te maken.

Verder dient vastgesteld dat uw problemen met uw broer en uw vrees om in de gevangenis te belanden als gevolg van uw veroordeling in Tunesië wegens drugsbezit van louter familiale en gemeenrechtelijke aard zijn. Deze asielmotieven ressorteren -an sich- niet onder het toepassingsgebied van de criteria van het Verdrag van Genève. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met uw broer. U verklaart dat u in 2002 besloot te vertrekken uit Tunesië omdat uw broer u dwong om het gebed te doen, een baard te laten groeien en u anders te kleden (CGVS, p. 10). U verklaart dat u geen contact met uw broer hebt sinds meer dan negen jaar geleden (CGVS, p. 6-7).

Toen uw moeder overleden is hebben jullie een keer met elkaar gesproken nadat hij u via Facebook contacteerde (CGVS, p. 7). Gevraagd waarover dat gesprek dan ging, antwoordt u dat het een kort gesprek was, dat het over de dood van jullie moeder ging en dat jullie veel problemen hebben (CGVS, p. 7). Dat u enerzijds verklaart dat u uw broer vreest maar anderzijds ook verklaart dat u recent (uw moeder overleed volgens uw verklaringen in 2022) contact had met uw broer om het over de dood van uw moeder te hebben, valt moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Daarnaast dient vastgesteld dat u in 2014 naar Tunesië terug reisde en u er vier maanden verbleef omdat u uw zieke moeder ging bezoeken (CGVS, p. 8 en Verklaring DVZ, punt 25), wat een bijkomende indicatie is voor de ongeloofwaardigheid van de problemen met uw broer.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u in Tunesië wordt gevisieerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Deze documenten houden immers enkel verband met uw medische situatie. Medische problemen op zich zijn eveneens vreemd aan de criteria voorzien in de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Voor medische problemen dient u de daartoe geëigende procedure voorzien in art. 9 ter van de Vreemdelingenwet aan te wenden.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “*artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 3 EVRM en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.*”

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

“2.1.1.

Dat het CGVS aanhaalt dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Zo zou verzoeker reeds meerdere jaren in België verbleven hebben alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Meer bepaald dateert het eerste verblijf van verzoeker in België van 2011 en zou hij sinds eind 2015 in België verblijven.

Vooreerst was verzoeker niet bekend met het concept asielpcedure en kreeg hiervan pas kennis wanneer hij in een gesloten centrum belandde.

Bovendien woonde verzoeker in 2011 in Italië, waar hij beschikte over een verblijfsvergunning, zodat verzoeker zich op dat ogenblik niet verder geïnformeerd heeft naar andere verblijfsprocedures.

Wanneer verzoeker in 2015 naar België kwam, werkte hij voor een Belgische bedrijf dat hem een arbeidsovereenkomst beloofde, zodat verzoeker er vanuit ging dat hij ook in België een verblijfsvergunning zou kunnen bekomen.

Dit bleek echter niet het geval te zijn. Aan verzoeker werden tevens bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, doch omdat deze geen enkel gevolg hadden voor verzoeker, zette hij geen verdere stappen teneinde zich te informeren naar mogelijke verblijfsprocedures.

Het is pas wanneer verzoeker in het centrum 127bis werd opgesloten dat hij voor het eerst van de sociaal assistente te horen kreeg over het bestaan van een asielpcedure en de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Dat er dan ook niet aan verzoeker kan verweten worden dat hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aangezien verzoeker helemaal niet op de hoogte was van het bestaan ervan in België.

Deze laattijdige aanvraag doet echter niets af aan de beweegredenen van verzoeker om asiel aan te vragen.

2.1.2.

Verder werpt het CGVS op dat verzoeker de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties zou trachten te misleiden hebben betreffende zijn identiteit.

Zo zou verzoeker zou bij de Belgische autoriteiten gekend zijn onder verschillende aliansen en zou hij in Oostenrijk, Zwitserland en Nederland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend onder verschillende identiteiten en nationaliteiten.

Het feit dat verzoeker trachtte de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties te misleiden over kernelementen van zijn identiteit, zou dan ook in ernstige mate afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Dat het gegeven dat verzoeker bevreesd was zijn ware identiteit en nationaliteit prijs te geven, juist aantoont dat verzoeker vreest voor een terugkeer naar zijn land van herkomst, wat niet meer dan logisch

is aangezien verzoeker in het verleden verschillende dagen op rij gemarteld werd door de Tunesische autoriteiten.

Verzoeker heeft aan de verschillende Europese autoriteiten aliases opgegeven om te vermijden dat hij mogelijks diende terug te keren naar Tunesië.

Deze doorgedreven vrees toont juist de ernst van de situatie aan en de vrees die verzoeker koestert bij een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

Dat het CGVS het dossier van verzoeker dan ook ten onrechte met een zekere negatieve kijk beoordeeld heeft en verzoeker geenszins erop uit was de instanties te misleiden, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnd zou worden.

2.1.3.

De bestreden beslissing merkt verder op dat er aan verzoekers homoseksualiteit geen geloof zou kunnen worden gehecht.

Het zou immers opvallend zijn dat verzoeker dit niet vermeldde tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn talloze onderhouden met de Belgische politie.

Dat er vooreerst geen enkele reden is waarom verzoeker dit aan de Belgische politie zou moeten vermelden, aangezien hij voornamelijk verhoord werd in het kader van een aantal misdrijven en zijn seksuele geaardheid hierbij van geen enkel belang was.

Dat de opmerking van het CGVS dienaangaande dan ook geenszins pertinent is en zelfs volledig naast de kwestie en dan ook niet kan weerhouden worden om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker af te wijzen.

Voorts heeft verzoeker geen melding gemaakt van zijn geaardheid bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hem hiertoe de kans niet geboden werd. Er werd verzoeker immers duidelijk gemaakt dat hij slechts in enkele zinnen zijn problemen in het land van herkomst mocht vermelden en hem nadien op het CGVS de mogelijkheid zou geboden worden om alles uitvoerig te vertellen.

Bovendien werd verzoeker uitdrukkelijk meegedeeld dat hij enkel de problemen die hij had in Tunesië mocht vertellen, zodat verzoeker ook om deze reden zijn homoseksuele geaardheid niet vermeld heeft.

Dat de motivatie van het CGVS desbetreffend dan ook niet kan worden weerhouden.

2.1.4.

Het CGVS merkt verder ten onrechte op dat verzoeker geen zicht zou willen bieden op zijn werkelijke gezinssituatie. Zo verklaarde verzoeker op 25 december 2020 t.o.v. de Belgische politie dat zijn vrouw en zoon reeds 7 jaar in België zouden verblijven en hij om reden hiervan in België zou blijven.

Op 17 augustus 2022 zou verzoeker aan de politie verklaard hebben dat hij een 8-jarige zoon had, doch zou geweigerd hebben de geboortedatum en naam van de moeder te geven.

Tenslotte zou verzoeker op 12 april 2023 verklaard hebben dat hij een duurzame relatie had met een zekere J. en dat zijn zus S. in België zou wonen.

Verzoeker wilde in het verleden niet veel info geven omtrent zijn gezin, omdat hij niet wou dat zij mogelijks problemen konden krijgen omwille van hem.

Verzoeker heeft evenwel op het CGVS zijn werkelijke gezinssituatie uit de doeken gedaan, nl. dat hij een relatie had met S.B., een Spaanse dame met wie hij een zoon heeft, Y..

Het feit dat verzoeker voorheen niet alle info heeft gegeven betreffende zijn gezin, doet echter niets af van het gegeven dat verzoeker homoseksueel is en dit thans ook praktiserend.

Dat het CGVS dan ook geen enkele gegronde reden heeft om aan de verklaringen van verzoeker betreffende zijn homoseksualiteit te twijfelen en het CGVS dan ook geenszins weerlegt heeft dat verzoeker niet homoseksueel zou zijn.

Dat het CGVS het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft en de motivatie om de geaardheid van verzoeker te bestrijden geenszins correct is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

[...]

Dat het CGVS dan ook minstens verder onderzoek diende te voeren naar de seksuele geaardheid van verzoeker, temeer daar de redenen om zijn geaardheid te bestrijden, geenszins pertinent zijn.

2.1.5.

Dat de bestreden beslissing bovendien onvoldoende gemotiveerd is, waar gesteld wordt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de seksuele geaardheid van verzoeker louter omwille van het feit dat verzoeker verschillende verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn zoon en de moeder van zijn zoon.

Dergelijke verklaringen hebben immers niets te maken met de seksuele geaardheid van verzoeker en het feit of hij al dan niet homoseksueel is.

Bovendien heeft verzoeker ook verklaard dat hij in Italië een relatie had met een transgender, wat door het CGVS niet ontkracht werd en tevens een indicatie is van zijn geaardheid.

Dat de motivatie om de homoseksuele geaardheid van verzoeker af te wijzen dan ook onvoldoende is en een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

[...]

2.1.6.

Dat verzoekers homoseksuele geaardheid niet nader onderzocht werd door verweerder, niettegenstaande homoseksualiteit in Tunesië verboden is en verzoeker dan ook het gevaar loopt om o.m. in de gevangenis te belanden wegens zijn geaardheid.

Dit blijkt o.m. uit een bericht van Human Rights Watch in juli 2020 : [...]

Ook recent, in 2023, worden volgens Amnesty International LGBTQ leden nog steeds opgepakt en veroordeeld tot gevangenisstraffen : [...]

Dat verzoeker in Tunesië dan ook het risico loopt vervolgd te worden wegens zijn homoseksuele geaardheid, zodat een terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook een schending zou inhouden van artikel 48/3 Vw., minstens artikel 48/4 Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 48/3 en 48/4 Vw.

2.1.7.

Tenslotte poneert de bestreden beslissing dat de problemen die verzoeker had met zijn broer en zijn vrees om in Tunesië in de gevangenis te belanden omwille van zijn drugbezit, louter van familiale en gemeenrechtelijke aard zouden zijn en niet zouden ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Dat de bestreden beslissing echter vergeet dat verzoeker in Tunesië werd opgepakt en gemarteld door de overheid die op zoek was naar zijn broer.

Verzoeker was in het verleden dan ook reeds het slachtoffer van een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar Tunesië dan ook mogelijks opnieuw zal worden opgepakt en gemarteld en opnieuw een schending van artikel 3 EVRM zal moeten ondergaan.

Dat de bestreden beslissing bovendien niet betwist heeft dat verzoeker in zijn land van herkomst opgepakt en gemarteld werd, zodat een reële kans bestaat dat verzoeker opnieuw het slachtoffer zal worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 3 EVRM."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"2. Attest verblijf gesloten centrum".

2.3. Ter zitting worden de volgende stukken neergelegd: *"medische documenten die aantonen dat verzoeker onder zware medicatie staat"*.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De verwijzing naar wetsbepalingen en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Vooreerst wordt vastgesteld dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Verzoeker laat de omstandige en draagkrachtige motivering dienaangaande geheel ongemoeid. Deze motivering luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legt een attest neer waaruit blijkt dat er een medisch dossier voor u geopend is en dat u een afspraak met Dr. C. had, een overzicht van de medicatie die u nam en neemt en een samenvatting van uw medisch dossier bij Dr. Y.M.. Deze stukken volstaan echter niet om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen. Met betrekking tot het attest waarin vermeld wordt dat er een medisch dossier voor u geopend is en dat u een afspraak had met Dr. C. dient aangestipt dat in dit document op geen enkele manier wordt aangegeven dat uw medische problemen u zouden verhinderen om uw motieven tijdens een persoonlijk onderhoud naar behoren uiteen te zetten. Hetzelfde moet worden geconcludeerd met betrekking tot de samenvatting van uw medisch dossier en het overzicht van de medicatie die u nam en neemt. Uit deze stukken kan niets worden afgeleid met betrekking tot uw situatie en/of uw mogelijkheden tot het hebben van een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal op 2 juni 2023. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd naar uw medische problemen, waarop u verklaart dat u het niet kan uitleggen en dat de betrokken ambtenaar beter het medisch attest kan doornemen (CGVS, p. 5). Gevraagd of uw medische problemen een invloed kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud, antwoordt u niet op de vraag en zegt u louter dat uw ziekte één van de redenen is voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 5). Later wordt u opnieuw gevraagd of uw medische problemen een invloed kunnen hebben op het persoonlijk onderhoud, waarop u zegt dat de betrokken ambtenaar geduldig moet zijn, dat u soms boos kan zijn, dat u niet veel controle hebt en dat u veel medicatie gebruikt (CGVS, p. 5). Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat u niet in staat was coherente verklaringen af te leggen. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u gevraagd of u, naast uw asielmotieven, nog andere problemen had waarop u negatief antwoordde (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd naar uw gezondheidstoestand, verklaarde u louter dat u een operatie nodig hebt aan uw rug omwille van uw auto-ongeval in 2011 (Verklaring DVZ, vraag 29). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle verklaringen kon afleggen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u alle vragen goed had begrepen, waar u bevestigend op antwoordde (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat maakte u geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Bij gebrek aan enig verweer blijft voormelde terechte en pertinente motivering, die steun heeft in het administratief dossier, onverminderd overeind. Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties trachtte te misleiden met betrekking tot zijn identiteit. Verzoeker verklaarde aan de Belgische, Nederlandse, Italiaanse, Oostenrijkse en Zwitserse autoriteiten verschillende identiteiten, met name verschillende namen, leeftijden en nationaliteiten (zie administratief dossier). De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

“Voorts dient vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties verschillende keren trachtte te misleiden met betrekking tot uw identiteit. Zo staat u bij de Belgische autoriteiten gekend onder volgende aliassen: A.M., geboren op [...] februari 1981, Libisch staatsburger, F.M., geboren op [...] mei 1990, Syrisch staatsburger, F.M., geboren [...] mei 1990, Lybisch (sec.)staatsburger, A.M., geboren op [...] februari 1981, Tunesisch staatsburger en F.D., geboren op [...] mei 1995, Libisch staatsburger (zie administratief dossier). U verzocht om internationale bescherming in verschillende Europese landen. In Oostenrijk verzocht u twee keer om internationale bescherming: op 8 april 2016 en op 30 juli 2020. In het kader van uw verzoek d.d. 8 april 2016 verklaarde u Libisch staatsburger te zijn, de naam A.M. te dragen en geboren te zijn op [...] februari 1981. U werd teruggeleid naar Italië. Op 8 augustus 2016 verzocht u er een tweede maal om internationale bescherming. Toen verklaarde u opnieuw Libisch staatsburger te zijn, F.D. te heten en geboren te zijn op [...] mei 1995. Uw verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard (zie administratief dossier). In Zwitserland verzocht u om internationale bescherming als A.M., Tunesisch staatsburger en geboren op 1 februari 1981. U werd vervolgens op 10 februari 2016 teruggeleid naar Italië (zie administratief dossier). In Nederland verzocht u om internationale bescherming op 1 maart 2017 als F.M., Libisch staatsburger, geboren op [...] mei 1990. Uw verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard (zie administratief dossier).

In België verklaarde u op 11 augustus 2018, toen u tegengehouden werd door de politie, dat u de Marokkaanse nationaliteit had, geboren was op [...] juni 1986 en A.L. heette (zie administratief dossier). Op 11 juni 2020 verklaarde u dan weer dat u F.M. heette, Marokkaans staatsburger was en geboren was op [...] mei 1990 (zie administratief dossier). Dat u trachtte de Belgische autoriteiten en verschillende Europese asielinstanties te misleiden over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, leeftijd en nationaliteit, doet

in ernstige mate afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging van de voorstaande vaststellingen.

De bewering in het verzoekschrift, dat verzoeker bevreesd was zijn ware identiteit en nationaliteit prijs te geven om te vermijden dat hij diende terug te keren naar Tunesië, is geenszins ernstig. Immers, voor zover verzoeker in Oostenrijk, Italië, Zwitserland, Nederland en België een verzoek om internationale bescherming indiende, dient opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent dergelijke essentiële elementen te debiteren. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. Bovendien verklaarde verzoeker aan de Belgische en Zwitserse autoriteiten, weliswaar gebruik makend van *aliassen*, dat hij de Tunesische nationaliteit had, wat zijn vrees om zijn ware nationaliteit te geven om te vermijden te worden teruggestuurd, relativeert.

Voorstaande elementen inzake verzoekers identiteit betreffen een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

6. Tevens wordt met verweerder vastgesteld dat verzoeker reeds meerdere jaren in België verbleef en werkte voor hij een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, vraag 33). Verzoeker kwam voor het eerst naar België in 2011 en verbleef sinds eind 2015 - begin 2016 in België (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Op respectievelijk 6 januari 2017, 21 september 2017, 11 januari 2019, 22 april 2019 en op 18 december 2019 kreeg verzoeker bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij gaf hier nooit een gevolg aan en liet ook na zijn verblijf in België op legale manier in orde te brengen of te regulariseren (zie administratief dossier). Verzoeker diende in België voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in op 9 mei 2023, nadat hij werd overgebracht naar

een gesloten centrum en een repatriëring reeds was voorzien. Dergelijke houding valt geenszins te verenigen met verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker reeds sinds 2006 met veel omzwervingen in Europa verblijft, maar tot 2016 wachtte om voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een Europees land, met name in Oostenrijk. Verzoeker deed nadien nog een aantal verzoeken om internationale bescherming in verschillende Europese landen en bediende zich hierbij van verschillende identiteiten (zie *supra*).

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende jaren na aankomst in Europa talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker is geenszins ernstig waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij geen verzoek om internationale bescherming in België indiende omdat hij niet bekend was met het concept van de asielprocedure en hiervan pas kennis kreeg in het gesloten centrum. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker sinds 2016 verschillende verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend in verschillende Europese landen. Verzoekers voorgehouden onbekendheid met de asielprocedure kan bijgevolg geenszins worden aangenomen en evenmin zijn nalatigheid om een verzoek in te dienen in België verschonen.

Verzoekers verwijzingen naar zijn verblijfsvergunning in Italië en zijn werkzaamheden voor een Belgisch bedrijf dat hem een arbeidsovereenkomst beloofde, kunnen evenmin zijn nalatigheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen verschonen. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming te doen, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet (dringend) noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert, dan is redelijk aan te nemen dat hij zo snel mogelijk om bescherming zou verzoeken, wat niet het geval is.

6. Wat betreft verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid dient in navolging van verweerder worden vastgesteld dat verzoeker heeft nagelaten deze te vermelden ten tijde van zijn interview bij de DVZ.

Verzoekers bewering dat hij de kans niet geboden werd om melding te maken van zijn geaardheid kan niet worden aangenomen. Immers werd verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de DVZ.

Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen met betrekking tot zijn asielmotieven vermeldt, *in casu* zijn homoseksuele geaardheid. Bovendien blijkt uit lezing van de vragenlijst CGVS dat verzoeker uitgebreid de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), alsook dat hem de kans werd geboden om nog iets toe te voegen, waarop verzoeker negatief antwoordde (vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Voorts werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoeker geeft geen bevredigende verklaring voor het niet vermelden van zijn homoseksuele geaardheid bij de DVZ. Dat verzoeker vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud opeens opwerpt dat hij homoseksueel is en sinds 20 dagen een homoseksuele relatie heeft met een man in het gesloten centrum (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), is geenszins ernstig en kan niet worden aangenomen.

Verzoekers nalatigheid om bij de DVZ melding te maken van zijn homoseksuele geaardheid doet manifest afbreuk aan de waarachtigheid ervan, alsook aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille hiervan.

7. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn gezins- en familiale situatie. Verweerder motiveert terecht als volgt:

“U verklaart dat u voor de eerste keer een homoseksuele relatie had in Italië, rond 2014 (CGVS, p. 14). Uw incoherente en oppervlakkige verklaringen wijzen er echter op dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke gezinssituatie. Zo verklaarde u op 25 december 2020 tegenover de Belgische politie dat uw vrouw en zoon reeds zeven jaar in België verblijven en dat u daarom in België zou blijven (zie administratief dossier). Op 17 augustus 2022 verklaarde u tegenover de Belgische politie dat u een achtjarige zoon had maar weigerde u info te geven over de geboortedatum en de naam van de moeder (zie administratief dossier). Daarenboven verklaarde u nog op 12 april 2023, slechts drie maanden voor het persoonlijk onderhoud met het CGVS, dat u een duurzame relatie had in België met iemand die J. heet (zie administratief dossier). U verklaarde toen ook dat een zus van u in België woont, S., die geboren is op 11 maart 1996 (zie administratief dossier). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen met betrekking tot een vrouw en een kind in België, zegt u dat dit niet zo is, en dat u in België een relatie had met S.B., een Spaanse vrouw, waarmee u een zoon hebt, Y.. U bent een relatie met haar gestart om verblijfsdocumenten van haar te bekomen (CGVS, p. 14). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de moeder van uw zoon Y., L.B. heet (Verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien blijkt uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zoon Y. geboren is op 3 juni 2019 in Madrid (Verklaring DVZ, vraag 17), wat opnieuw niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen hieromtrent. In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden gezin- en familiale situatie, noch aan de door uw voorgehouden seksuele geaardheid niet geloofwaardig weet te maken.”

Verzoeker biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde vaststellingen.

Hij stelt louter dat hij niet alle informatie betreffende zijn gezin heeft gedeeld omdat hij niet wou dat zij problemen zouden krijgen, wat zijn incoherente en vage verklaringen aangaande zijn familiale situatie niet kan verschonen. Immers valt niet in te zien hoe verzoekers familie in de problemen zou komen louter door het feit dat verzoeker hen zou vermelden tijdens zijn procedure.

Gelet op het geheel van de voorstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid.

8. Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt te hebben gezegd dat hij in Italië een relatie had met een transgender vrouw, kan slechts worden vastgesteld dat dit een heteroseksuele relatie tussen een man en een (transgender) vrouw betreft, zodat verzoeker hiermee geenszins zijn beweerde homoseksuele geaardheid aantoont.

9. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, zijn de verwijzingen in het verzoekschrift naar rapporten inzake de situatie van homoseksuelen in Tunesië niet dienstig.

Bovendien is deze informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op zijn persoon. Deze informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker homoseksueel geaard is, laat staan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst omwille hiervan dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

10. Wat betreft de problemen die verzoeker had met zijn broer en zijn vrees om in Tunesië in de gevangenis te belanden omwille van zijn drugsbezit, stelt hij het niet eens te zijn met de motivering van verweerder dat deze problemen louter van familiale en gemeenrechtelijke aard zouden zijn en niet zouden ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker hekelt dat wordt vergeten dat hij in Tunesië werd opgepakt en gemarteld door de overheid die op zoek was naar zijn broer en betoogt dat hij bij een terugkeer naar Tunesië dan ook mogelijks opnieuw zal worden opgepakt en gemarteld en opnieuw een schending van artikel 3 van het EVRM zal moeten ondergaan.

Te dezen dient te worden benadrukt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming ingevolge een mogelijke strafrechtelijke veroordeling wegens drugsbezit onderscheiden moet worden van de vrees wegens vluchtelingenrechtelijke vervolging.

Hieromtrent stelt UNHCR (*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on international protection under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees*, reissued Geneva, February 2019, nr. 56): “Persecution must be distinguished from punishment for a common law offence. Persons fleeing from prosecution or punishment for such an offence are not normally refugees. It should be recalled that a refugee is a victim – or potential victim – of injustice, not a fugitive from justice.” (vrije vertaling: “Vervolging moet onderscheiden worden van bestraffing wegens een strafbaar feit van gemeen recht. Personen die op de vlucht zijn voor vervolging of bestraffing voor een dergelijk misdrijf zijn normaliter geen vluchtelingen. Er zij aan herinnerd dat een vluchteling een slachtoffer - of potentieel slachtoffer - van onrecht is, niet een voortvluchtige van justitie”).

In casu kan hoegenaamd niet blijken dat verzoeker een (potentieel) slachtoffer is van onrecht maar wel een persoon die voortvluchtig is ingevolge zijn veroordeling wegens het plegen van strafbare feiten van gemeen recht, met name drugsbezit.

Strafrechtelijke vervolging *in se* maakt geen vluchtelingenrechtelijke vervolging. Verzoeker kan slechts beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij vanwege een grond van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een sociale groep en politieke overtuiging) een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf, *quod non*.

Verzoeker brengt *in casu* geen begin van bewijs bij waarom een strafmaat en/of strafuitvoering een onmenselijk of vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.”

Verzoeker toont geenszins een verband aan tussen de gronden van vervolging zoals opgenomen in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet en daden van vervolging.

Evenmin toont verzoeker concreet aan dat een mogelijke bestraffing door de Tunesische autoriteiten wegens het door hem gepleegde drugsfeit ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou veroorzaken die uitgaat van of veroorzaakt wordt door “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Aangezien verzoeker daadwerkelijk drugs bezat, kan bezwaarlijk worden ingezien waarom de veroordeling en mogelijke opsluiting van verzoeker in hoofde van verzoeker een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou inhouden.

11. Tot slot wordt samen met verweerder vastgesteld dat verzoekers problemen met zijn broer, die geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, hoe dan ook niet geloofwaardig zijn. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid:

“Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met uw broer. U verklaart dat u in 2002 besloot te vertrekken uit Tunesië omdat uw broer u dwong om het gebed te doen, een baard te laten groeien en u anders te kleden (CGVS, p. 10). U verklaart dat u geen contact met uw broer hebt sinds meer dan negen jaar geleden (CGVS, p. 6-7). Toen uw moeder overleden is hebben jullie een keer met elkaar gesproken nadat hij u via Facebook contacteerde (CGVS, p. 7). Gevraagd waarover dat gesprek dan ging, antwoordt u dat het een kort gesprek was, dat het over de dood van jullie moeder ging en dat jullie veel problemen hebben (CGVS, p. 7). Dat u enerzijds verklaart dat u uw broer vreest maar anderzijds ook verklaart dat u recent (uw moeder overleed volgens uw verklaringen in 2022) contact had met uw broer om het over de dood van uw moeder te hebben, valt moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Daarnaast dient vastgesteld dat u in 2014 naar Tunesië terug reisde en u er vier maanden verbleef omdat u uw zieke moeder ging bezoeken (CGVS, p. 8 en Verklaring DVZ, punt 25), wat een bijkomende indicatie is voor de ongeloofwaardigheid van de problemen met uw broer.”

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. De ter zitting bijgebrachte medische documenten kunnen geen ander licht werpen op verzoekers profiel of relaas. Het staat niet ter discussie dat verzoeker medicatie nodig heeft. Verzoekers medische problematiek valt echter onder de hiertoe geëigende procedure, met name deze van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Te dezen blijkt ook dat verzoeker niet concreet kan maken dat derden gedragingen (zullen) stellen die ertoe leiden dat hem opzettelijk medische zorg zou worden geweigerd.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

15. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend augustus tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS